

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. A.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Martinem Černým, daňovým poradcem,
sídlem Liberecká 10, 412 01 Litoměřice,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**,
sídlem Velká Hradební 39/61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2015, č. j. 332354/15/2507-80541-506671,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2015, č. j. 332354/15/2507-80541-506671, jímž byla zamítnuta námitka žalobce proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 3. 4. 2014, č. j. 880745/14/2507-25200-506299, na přikázání pohledávky z účtu žalobce, kterým byla nařízena daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu žalobce ve výši 17 104,53 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě stručně popsal dosavadní průběh řízení před správním orgánem. Poukázal na skutečnost, že správní žalobou napadl již exekuční příkaz žalovaného ze dne 3. 4. 2014, č. j. 880745/14/2507-25200-506299, na přikázání pohledávky z účtu žalobce, kterým byla nařízena daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu žalobce ve výši 17 104,53 Kč (dále jen „exekuční příkaz“). O této žalobě bylo rozhodnuto usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 12. 2014, č. j. 15 Af 40/2014-43, kterým byla žaloba odmítnuta a věc postoupena žalovanému k dalšímu řízení. V souladu s citovaným usnesením pak žalovaný posoudil skutečnosti uváděné v původní žalobě jako námitky proti exekučnímu příkazu a o těchto námitkách rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
3. Žalobce namítal, že bylo povinností žalovaného nedoplatek na dani z přidané hodnoty uhradit z přeplatku na dani z příjmů za zdaňovací období roku 2013, neboť již 28. 3. 2014 o tomto přeplatku žalovaný věděl. Žalovaný tedy vůbec neměl vystavovat exekuční příkaz. Rovněž žalobce poukázal na skutečnost, že v daňovém přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období roku 2012 měl evidovaný přeplatek na dani ve výši 26 808 Kč. S přihlédnutím k této skutečnosti měl žalovaný jako správce daně předpokládat, že daňové tvrzení u daně z příjmů za zdaňovací období roku 2013 bude obdobné. Vzhledem k tomu, že v době, kdy byl vystaven exekuční příkaz, bylo po termínu pro podání daňového přiznání, bylo povinností žalovaného jako správce daně před vydáním exekučního příkazu zjistit všechny rozhodné skutečnosti, včetně ověření, zda neexistuje u žalobce přeplatek na jiné dani. Za situace, kdy podal daňové přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období roku 2013, kde uplatnil přeplatek na dani z příjmů v částce vyšší, než byl nedoplatek na dani z přidané hodnoty, žalobce předpokládal, že žalovaný bude postupovat podle § 154 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), a nedoplatek na dani z přidané hodnoty uhradí přeplatkem na dani z příjmů. Žalobce trval na tom, že odkaz žalovaného na to, že v době vydání exekučního příkazu neměl ve své evidenci zaevidován přeplatek na dani z příjmů, je irelevantní. K tomu poukázal na skutečnost, že lhůta pro vyměření je dokonce tříletá. Žalobce uvedl, že předpokládal, že bude použit princip legitimního očekávání a jeho nedoplatek bude uhrazen z přeplatku na dani z příjmů fyzických osob, který činil dle daňového přiznání 26 808 Kč.
4. Dále žalobce namítal, že rozhodnutím ze dne 24. 4. 2014, č. j. 1222468/14/2507-24803-505940, byl nedoplatek na dani silniční ve výši 363 Kč uhrazen přeplatkem na dani z příjmů za zdaňovací období roku 2013, a to se dnem úhrady 2. 4. 2014, což je o jeden den dříve, než byl vystaven exekuční příkaz. Žalobce trval na tom, že když žalovaný zvolil takový způsob úhrady u nedoplatku na dani silniční, měl stejně postupovat u daně z přidané hodnoty. Zdůraznil, že není povinností žalobce zkoumat, kdy správce daně vyměřuje podaná daňová přiznání.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Žalobce se dále ohradil proti tvrzení žalovaného, že prováděl úhrady daně z přidané hodnoty sporadicky. Zdůraznil, že význam slova sporadický je – občasný, roztroušený, ojedinělý, zřídka se vyskytující. Oproti tomu poukázal na skutečnost, že nedoplatek na dani z přidané hodnoty byl z jeho strany hrazen více způsoby, kdy daňový řád nestanoví, jak se má daňový dluh uhradit. Na daňovou povinnost v celkové výši 113 879 Kč žalobce uhradil dne 25. 1. 2013 částku 50 000 Kč převodem z účtu, dne 10. 6. 2013 částku 9 568 Kč převodem z účtu, dne 16. 12. 2013 částku 1 095 Kč převodem z účtu, částku 15 895 Kč započtením z nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2014 a částku 7 596 Kč započtením z nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí roku 2014.
6. Žalobce dále namítal porušení § 5 odst. 3 daňového řádu. Rovněž namítal porušení § 6 odst. 2 daňového řádu v návaznosti na § 156 odst. 1 daňového řádu, které mělo spočívat v tom, že žalovaný nezkoumal, zda není možné uhradit nedoplatek na dani ve splátkách.
7. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný v souladu s § 153 odst. 3 daňového řádu mohl žalobce vhodným způsobem upozornit na nedoplatek např. elektronicky nebo telefonem. Po takovém upozornění by zástupce žalobce upozornil žalovaného na přeplatek na dani z příjmů fyzických osob převyšující nedoplatek na dani z přidané hodnoty.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.
9. Žalovaný uvedl, že žalobce podal dne 28. 3. 2014 řádné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 současně s žádostí o vrácení přeplatku ve výši 26 808 Kč. Dne 12. 4. 2014 byl vydán platební výměr č. j. 880746/14/2507-25200-506299. Takto vyměřená daň (daňový bonus ve výši 26 808 Kč) však nabyla právní moci ke dni 1. 4. 2014. Žalovaný trval na tom, že teprve pravomocně vyměřená daň se stává vratitelným přeplatkem, který lze vrátit nebo převést na nedoplatek. Ke dni vydání exekučního příkazu tedy neměl žalobce evidován žádný přeplatek na žádném osobním daňovém účtu. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že rozhodnutím ze dne 23. 4. 2014, č. j. 1222468/14/2507-24803-505940, vyřídil žádost žalobce o vrácení přeplatku tak, že část přeplatku byla převedena na nedoplatek žalobce evidovaný u daně silniční v částce 363 Kč a zbývající část přeplatku ve výši 26 445 Kč byla žalobci vrácena na jím určený bankovní účet, neboť nedoplatek na dani z přidané hodnoty byl v době zpracování žádosti žalobce o vrácení přeplatku již uhrazen dle exekučního příkazu. Proti tomuto rozhodnutí nebylo podáno odvolání a rozhodnutí nabylo právní moci. Žalovaný zdůraznil, že není technicky možné s ohledem na množství podaných daňových přiznání provést vyměření vždy k 1. dubnu. I v případě pozdějšího vyměření však případný přeplatek vznikne k tomuto datu.
10. K poukazu žalobce na použití spojení „žalobce prováděl úhrady sporadicky“ žalovaný uvedl, že bez ohledu na správný význam slova „sporadický“ si žalobce neplnil svoje daňové povinnosti řádně a včas, řadu úhrad nebo částečných úhrad daňových povinností musel žalovaný v období let 2013 a 2014 provádět ex offio z nadměrných odpočtů, přeplatků a v neposlední řadě, jako v tomto případě, i v rámci exekučního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. K námitce porušení § 5 odst. 3 daňového řádu žalovaný uvedl, že dle § 1 odst. 2 daňového řádu je správa daně postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Žalovaný ve snaze zajistit úhradu daně postupoval dle svého názoru zcela v souladu s daňovým řádem a vydáním předmětného exekučního příkazu neporušil žádné ustanovení právních předpisů.
12. K námitce, že žalovaný nezkoumal, zda existuje možnost nedoplatek uhradit ve splátkách, žalovaný uvedl, že ustanovení § 156 odst. 1 daňového řádu správci daně nestanovuje povinnost zkoumat, jestli existuje možnost uhradit nedoplatek na dani ve splátkách. Podle uvedeného ustanovení správce daně může povolit posečkání úhrady daně, případně rozložení její úhrady na splátky. Žalovaný v tomto případě neshledal důvody k postupu podle tohoto ustanovení z moci úřední.
13. K poukazu žalobce na ustanovení § 153 odst. 3 daňového řádu žalovaný uvedl, že institut vyrozumění o nedoplatku dle tohoto ustanovení využívá v odůvodněných případech, například u prvodlužníků a podobně. Není k tomu ovšem dle zákona povinen. Není ani v jeho technických možnostech na každý vzniklý nedoplatek daňového dlužníka upozorňovat, obzvláště v případech, kdy se nejedná o ojedinělý případ, ale naopak daňový subjekt si svoje daňové povinnosti neplní opakovaně.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Mezi účastníky je nesporné, že ke dni 31. 3. 2014 byl u žalobce evidován daňový nedoplatek v celkové výši 16 604,53 Kč (tvořený nedoplatkem na dani z přidané hodnoty ve výši 11 727 Kč a nedoplatkem na úroku z prodlení ve výši 4 877,53 Kč). Zásadní spor mezi účastníky spočíval v tom, zda žalovaný porušil zákon tím, že dne 3. 4. 2014 vydal exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu žalobce na výše uvedený nedoplatek a náklady exekučního řízení ve výši 500 Kč za situace, když žalobce dne 28. 3. 2014 podal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 současně s žádostí o vrácení přeplatku na dani ve výši 26 808 Kč. Jak již bylo výše konstatováno, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce nikterak nerozporoval skutečnost, že ke dni 31. 3. 2014 existoval platný exekuční titul na daňový nedoplatek ve výši 16 604,53 Kč. Zásadní pro posouzení sporné otázky je skutečnost, zda ke dni vydání exekučního příkazu existoval přeplatek na dani, který bylo možno použít na úhradu výše zmíněného daňového nedoplatku žalobce. Dle § 154 odst. 1 daňového řádu je přeplatek částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Z uvedené definice vyplývá, že pro existenci přeplatku je zásadní evidence vratky na kreditní straně osobního daňového účtu daňového subjektu.

17. V ustanovení § 139 odst. 2 daňového řádu je mimo jiné uvedeno, že podle výsledků vyměřovacího řízení správce daně vyměří daň, kterou předepíše do evidence daní. V § 140 odst. 1 je uvedeno, že neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem. Platební výměr správce daně založí do spisu. V souladu s § 140 odst. 2 daňového řádu se pak za den doručení platebního výměru daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo vyúčtování. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že až vyměřením daně je zjištěn základ daně, samotná daň a případný přeplatek na dani. Výsledkem vyměřovacího řízení, které je zahájeno podáním daňového přiznání, je vydání platebního výměru. Následně vyměřenou daň správce daně předepíše do evidence daní. Případný přeplatek na dani tedy na kreditní straně osobního daňového účtu daňového subjektu správce daně eviduje až po vyměření daně.
18. Z obsahu správního spisu vyplývá, že platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 byl vydán dne 12. 4. 2014 a vzhledem ke skutečnosti, že se vyměřovaná daň neodchylovala od daně tvrzené žalobcem v daňovém přiznání podaném dne 28. 3. 2014, nebyl platební výměr žalobci v souladu s ustanovením § 140 odst. 1 daňového řádu doručován a byl pouze založen do spisu. Až po vyměření daně mohl být daňový přeplatek ve výši 26 808 Kč zaevidován na osobním daňovém účtu žalobce. Z uvedeného tedy jednoznačně plyne, že ke dni 3. 4. 2014, kdy byl vydán exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu žalobce, byl na jeho osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty evidován daňový nedoplatek, ale na žádném jiném daňovém účtu žalobce u daného správce daně nebyl evidován žádný přeplatek, který by mohl být na daný nedoplatek převeden. Proto dle soudu správce daně nepochybil, pokud za účelem uhrazení daňového nedoplatku žalobce přistoupil dne 3. 4. 2014 k daňové exekuci.
19. Dále soud konstatuje, že samotný žalobce se svým přístupem k hrazení daňových povinností, kdy po delší dobu si byl vědom existence daňového nedoplatku, který hradil postupně bez zjevné systematickosti, a to i prostřednictvím přeplatků na jiných daních, vystavoval nebezpečí toho, že správce daně v zájmu co nejrychlejší úhrady nedoplatku bude nucen přistoupit v souladu s § 1 odst. 2 daňového řádu k daňové exekuci. Je nutno zdůraznit, že za existence platného exekučního titulu, jehož existenci v daném případě žalobce nerozporuje, může správce daně bez dalšího přistoupit k daňové exekuci. Očekávání žalobce, že správce daně posečká s vymáháním nedoplatku až do doby vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 a existující nedoplatek bude uhrazen převedením přeplatku na této dani, nemělo žádnou relevantní oporu v právních předpisech a nelze je označit za legitimní očekávání. K tvrzení žalobce, že není jeho povinností zkoumat, kdy správce daně vyměřuje daň na základě podaného daňového přiznání, soud uvádí, že tomu tak skutečně není, ovšem pro posouzení dané věci je zásadní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

existence povinnosti žalobce jako daňového subjektu hradit řádně a včas své daňové povinnosti, s jejímž porušením souvisí vystavení se případné daňové exekuci. Dle názoru soudu rovněž není možné, aby správce daně z výsledků daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 dovozoval, že v následujícím zdaňovacím období roku 2013 žalobce bude uplatňovat zcela totožný přeplatek na dani.

20. K poukazu na odlišný postup správce daně v případě daně silniční soud uvádí, že rozhodnutí o přeplatku, kterým došlo k převodu přeplatku na nedoplatek na dani silniční, bylo vydáno dne 24. 4. 2014, tedy po vydání platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 a po zaevidování přeplatku na kreditní straně osobního daňového účtu žalobce. Tato skutečnost pak byla zásadní pro odlišný postup žalovaného jako správce daně. Skutečnost, že den úhrady nedoplatku daně silniční byl stanoven na 2. 4. 2014, tedy před datum vydání exekučního příkazu, je pouze odrazem právní úpravy obsažené v § 140 odst. 2 daňového řádu, kde je zakotvena fikce doručení platebního výměru, který se nedoručuje daňovému subjektu, tak, že se za den doručení výměru považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání. Fikce doručení však nemá žádný vliv na skutečnost, že případný přeplatek je na daňovém účtu daňového subjektu evidován až po vyměření daně.
21. Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že zásadní námitka žalobce týkající se postupu žalovaného je nedůvodná. Pro úplnost soud poznamenává, že zbývající část přeplatku po převodu části přeplatku na úhradu nedoplatku na dani silniční v částce 336 Kč byla žalobci řádně vrácena.
22. K poukazu žalobce na použití spojení „žalobce prováděl úhrady sporadicky“ soud uvádí, že žalovaný použitím tohoto spojení vyjadřoval skutečnost, že žalobce svoje daňové povinnosti hradil po datu splatnosti a bez zřejmé systematickosti, což žalobce výčtem úhrad na daňový nedoplatek prakticky potvrdil.
23. K obecné námitce porušení § 5 odst. 3 daňového řádu soud uvádí následující. V ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu je uvedeno, že správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Soud z obsahu správního spisu nezjistil žádné skutečnosti, které by svědčily o porušení předmětného ustanovení ze strany žalovaného. Žalovaný postupoval v zájmu řádné úhrady daňové povinnosti a nedošlo dle soudu z jeho strany k porušení příslušných právních předpisů. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou.
24. K námitce žalobce, že žalovaný nezkoumal z úřední povinnosti, zda bylo možné uhradit nedoplatek na dani ve splátkách, soud uvádí následující. V § 156 odst. 1 daňového řádu je mimo jiné uvedeno, že na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě její úhrady na splátky. V daném případě je nesporné, že žalobce o možnost úhrady ve splátkách nepožádal. Zůstává tedy k posouzení, zda měl žalovaný jako správce daně povinnost z úřední povinnosti zkoumat možnost uhrazení daně ve splátkách. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že důvody pro povolení úhrady splatné daňové povinnosti zohledňují především sociální a hospodářské aspekty, přičemž vždy je rozhodující správní uvážení v konkrétním případě. Právní úprava nikterak nezakotvuje povinnost, ze které by vyplývalo, že z obsahu správního spisu by muselo být Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

seznatelné, že se správce daně výslovně otázkou možnosti povolení úhrady daňové povinnosti zabýval. Ze skutečnosti, že žalovaný přistoupil za účelem úhrady splatné daňové povinnosti k daňové exekuci, lze pak dovodit, že neshledal žádný sociální či hospodářský důvod, který by zakládal opodstatnění pro povolení úhrady daňové povinnosti ve splátkách. Je rovněž třeba zdůraznit, že samotný žalobce ani žádné takové sociální či hospodářské důvody nenamítal, a to ani v rámci daňového řízení ani v řízení před soudem. Tuto námitku tedy shledal soud zcela nedůvodnou.

25. K námitce žalobce, že nebyl upozorněn v souladu s § 153 odst. 3 daňového řádu na nedoplatek, soud uvádí následující. V ustanovení § 153 odst. 3 daňového řádu je uvedeno, že správce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením. Tímto ustanovením je správci daně dána možnost daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět o existenci nedoplatku a jeho výši. Jde o fakultativní instrument, který správce daně může použít na základě svého uvážení. V daném případě i ze samotné žaloby, kde je uvedeno, že žalobce daňový nedoplatek hradil několika převody ze svého účtu a započtením z nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty, jednoznačně vyplývá, že žalobce byl s existencí daňového nedoplatku srozuměn a vyrozumění o nedoplatku by bylo zcela nadbytečné. V tomto směru soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud k postupu dle ustanovení § 153 odst. 3 daňového řádu nepřistoupil. I tuto námitku shledal soud nedůvodnou.
26. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. Dále soud výrokem ad II. podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší, neboť mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. ledna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)